

TEMA

Eines intel·ligents per a una educació més eficient

La intel·ligència artificial (IA) emergeix com un aliat estratègic a l'aula, ja que facilita la revisió de tasques, la correcció de textos i el seguiment de l'alumnat. Integrar-la amb criteri millora la qualitat educativa. Però cal sempre mantenir el judici pedagògic del professorat i la relació humana amb els estudiants

Uso de IA en las aulas: un aliado estratégico

♦ Alexandra Lizana Carrió *

En todos los niveles educativos, cada minuto es importante y la atención personalizada puede cambiar mucho. Por ello, la inteligencia artificial se convierte en una ayuda para el profesorado. No se trata de sustituir el contenido, sino de hacer que la actividad, en los centros, sea más sencilla. El uso de

diferentes herramientas de IA entre el profesorado, ahorraría tiempo en la revisión de tareas. Existen varios instrumentos que pueden facilitar la corrección, que no implica sustituir la tarea docente. Gradescope o ZipGrade pueden revisar exámenes que no sean de redacción de manera mucho más ágil. Al mismo tiempo, Socratic de Google puede tomar una respuesta más abierta y ofrecer ayuda para perfeccionar la redacción.

En cuanto a la escritura de las

propuestas educativas, hay plataformas que permiten pulir los escritos y corregir, pero sin interferir en el proceso como: WriteReader, Grammarly, Hemingway o ProWritingAid. En el caso de las matemáticas, otras herramientas como Photomath, Microsoft Math Solver, Symbolab o Mathway ayudan seguir el proceso de resolución al profesorado o reforzar la explicación, viendo la resolución de los ejercicios paso a paso. Asimismo, las plataformas en tiempo real, como Khanmigo o el del Instituto Cervantes, Khan Academy o

Classkick, permiten realizar un seguimiento de los avances de trabajos del alumnado y dar la realimentación de sus respuestas al instante.

La IA ha llegado para quedarse y debemos ser conscientes de que un buen uso y de forma responsable, no solamente agiliza la labor docente, sino que facilita detectar patrones, ajustar contenidos y abordar de manera más eficiente las necesidades particulares del alumnado. No obstante, el juicio pedagógico y la capacidad de relación con el alumnado son irremplazables. Efectivamente, en el aula, la IA es colaboradora y no sustituta. En este sentido, sumar estas herramientas a la enseñanza con criterio y ética, puede, de algún modo, marcar la diferencia en cuanto a la calidad del proceso. Al fin y al cabo, se trata de sumar para educar mejor.

* Doctora en Tecnología Educativa

TEMA

Desemmascarant una llegenda polar

Existeix la llegenda urbana que per visitar l'Antàrtida cal extirpar-se l'apèndix. Aquest article descobreix l'origen d'aquesta curiosa història, arrelada en una gesta mèdica extraordinària. Allò que si convé és comptar amb una bona assegurança mèdica i de viatges

L'Antàrtida: perdre òrgans per poder visitar-la?

♦ Bernat Sacares Salas *

Viatjar és una forma que tenim els humans per conèixer espais del nostre món i altres cultures. En general, per accedir a un altre país o continent es requereixen certs documents per poder traspasar les fronteres entre Estats. Un exemple seria l'ús d'un passa-

port o altres tipus d'identificacions. Així i tot, es deia que per anar a l'Antàrtida, existia un requisit molt peculiar. Per ser exactes, per viatjar al sud del nostre món s'havia d'anar sense apèndix. És a dir, les persones com els científics, militars o exploradors eren obligats a fer-se una apendicectomia en el cas que encara disposaven d'aquest òrgan. Però, per què es deia aquesta història? Va passar alguna cosa? Existeixen raons científiques per

pensar-ho? Idò sí, existeix una història del passat molt interessant que va ocasionar aquesta llegenda tan atípica.

El 30 d'abril de 1961, el doctor Leonid Rogozov durant la sexta expedició soviètica de l'Antàrtida va començar a patir un mal insuportable en el seu cos. Resultava que tenia apendicitis i el problema era que ell era l'únic metge de la base russa de Novolázarevskaya. Davant el perill imminent d'un mal

pitjor com una peritonitis o la mateixa mort, havia de fer alguna cosa al respecte. Rogozov, va decidir operar-se a ell mateix amb ajuda de dues persones que l'assistissin amb la preparació del quiròfan o l'anestèsia. Després de dues hores es va recuperar perfectament i va passar a la història per aconseguir-ho sense molta ajuda. A partir d'aquests moments es va popularitzar la llegenda que per anar a l'Antàrtida no es podia tenir apèndix. La realitat, però, és que normalment hi ha metges i un servei sanitari mínim a les diferents bases de l'Antàrtida. El que li va passar a Rogozov, fou un cas excepcional. Per tant, si tinguéssim l'ocasió de viatjar-hi, no ens hem de preocupar de llevar-nos el nostre apèndix abans de partir.

* Historiador

TEMA

Una ferida històrica

La divisió de l'Índia britànica va convertir la regió de Caixmir en l'epicentre del conflicte entre l'Índia i el Pakistan. Aquesta regió de majoria musulmana, amb rius vitals, ha estat un punt de tensió constant des de la seva controvertida creació dels dos estats asiàtics fruit de la descolonització britànica

Caixmir o l'herència d'una mala partició

♦ Rafel Puigserver Pou *

Per entendre l'actual conflicte que hi ha entre l'Índia i el Pakistan aquest mes de maig, cal remuntar-se a l'any 1947, quan el Raj Britànic es va dividir i es varen crear ambdós estats sobirans: l'Índia, de majoria hindú, i el Pakistan, creat com a pàtria per als

musulmans de la regió, en un clar exemple de la política britànica de «divideix i venceràs». Tanmateix, la Lliga Musulmana, liderada per Muhammad Ali Jinnah, va defensar un estat separat per als musulmans, mentre que el Congrés Nacional Indi, amb figures com Mahatma Gandhi i Jawaharlal Nehru, volia una Índia unida.

La partició es va dur a terme precipitadament, amb un traçat de fronteres arbitràriament per la

comissió presidida per Sir Cyril Radcliffe en només cinc setmanes, sense tenir en compte les complexitats demogràfiques i les connexions comunitàries preexistents. Això va provocar una migració massiva i violenta, amb milions de desplaçats i centenars de milers de morts en enfrontaments comunals. La regió de Caixmir es va convertir en el principal punt de fricció, ja que tenia una majoria musulmana, però el seu maharajà hindú va optar per

unir-se a l'Índia. Aquesta decisió va desencadenar la Primera Guerra Indo-Pakistanesa el 1947, i des de llavors, Caixmir ha estat un focus de tensió i conflicte armat en diferents moments i etapes.

La geografia juga un paper importantíssim atès que Caixmir és una zona muntanyosa de difícil defensa. A més els rius que hi circulen són vitals per a l'agricultura i la vida de milions de persones a l'Índia i el Pakistan, convertint el control d'aquestes fonts d'aigua en un tema crític. Els dos estats, potències nuclears, tenen la doctrina de la «destrucció mútua assegurada» i això actua com a element dissuasori, però que pot tenir conseqüències devastadores. L'Índia i el Pakistan hauran de cedir per intentar arribar a un acord definitiu que a hores d'ara sembla improbable.

* Doctor en Humanitats i Ciències Socials i professor de secundària

COORDINACIÓ

Sebastià Serra i Busquets

♦ Antoni Vives Reus

♦ Rafel Puigserver Pou (CEDOC-UIB)